

Berg Péter
(1932-2013)

Életének 81. évében, méltósággal viselt betegsége után eltávozott közülünk Berg Péter, a Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt. nyugalmazott fővadásza. Az erdőkkel övezett tolnai dombok között, Nagyszékelyen

született 1932. október 10-én. Ott végazta az elemi iskoláit, majd fizikai munkás volt a Kisszékelyi Erdőgazdálkodásán. 1951 őszén végzett az Ikervár-Péterfai Erdészsképző Szakiskolában és 2 év katonai szolgálat után Zalába került, a Baki Erdészethez.

De szíve visszahúzta a tolnai dombok köré. Kerületvezető erdész lett a Hőgyészi Erdészethez. Kezdetben a lengyeli, majd két év múltán a Döbrököz-csurgói kerületben dolgozott 1979 májusáig. Kerületében rend és fegyelem uralkodott.

Az erdőgazdaság legjobb erdészei között tartották számon. A fahasználat mellett kiemelkedő sikereket ért el az erdőművelésben is. Szakmailag igényes erdőművelő csapatot szervezett, amellyel csúcsidőben a szomszédos kerületeknek is besegített.

Jelentős eredményeket ért el az üzem vadászati tevékenységben is, ezért rá esett a választás, amikor 1979-ben megüresedett a fővadászati státusz Gyulajon. Nagy kihívás volt ez abban az időben és csak is komoly, elhivatott vadászembernek való szakmai feladat. Berg Péter az új beosztásban is marandandót alkotott. Nagy terítékű disznóhajtások, a sok-sok aranyérmes dámszörnye, megelégedett vendégek jelzik munkája eredményességét. Külön meg kell említeni a sikeres élővad-befogási akciókat, egyebek között ennek révén lett világhírű hazánk több vadászterülete.

Bátran állíthatjuk, hogy olyan szakember volt, akit beosztottjai tiszteltek, munkatársai szerettek, felettesei pedig megbecsültek. Őt alkalommal kapott vállalati, illetve miniszteri kitüntetés.

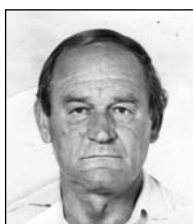
Feleségével, Juliskával közel hatvan évig éltek boldog, kiegyensúlyozott házasságban, egykori esküjük szerint jóban, rosszban, amíg a halál el nem választ. Bár az öreg tölgy sem tud a végtelenségig ellenállni az elemeknek, de sosem él hiába. Berg Péter igazi erdészdinasztiát alapított: fia, Berg Péter az apja egykori kerületében kerületvezető erdész-vadász, unokája, ifj. Berg Péter erdőmérnök a Hőgyészi Erdészeti műszaki vezetője és még megélhetette azt is, hogy a hatodik generációban megszületett a legifjabb Berg Péter, aki majdan tovább viheti a családi hagyományokat.

Az eltávozott kollégánktól 2013. április 27-én vettünk végső búcsút a döbröközi temetőben.

Gyászolja családjá, a Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt. dolgozóit, egykori kollégáit, vadászbarátjait.

Isten Önnel Péter bácsi.....

Gyulaj Erdészeti és Vadászati Zrt.
kollektívája

Gálos István
(1935-2013)

Baranyában, Siklóson született, egész élete a megyében zajlott. Nagy családban nőtt fel. Mozgalmas gyermekkoráról a történelem – háború, forradalom – is gondoskodott. Közvetlen kapcsolatot keresett az élővilággal. Útja egyenesen vezetett az erdőgazdálkodás felé. Az alapoknál, fizikai munkával kezdte, de tehetsége és technikus vizsgája hamar kerületvezetővé emelte. 1962-ben a borjádi, majd még a bolyi csemetekert vezetésével is megbízták. Félt a helyhez kötöttségtől, de gyorsan felismerte az új feladat komplexitását – szakmai, szervezési, üzleti vonatkozásait.

Felelőssége megnőtt 1977-ben, mikor összevonások, bővítések révén létrejött a bolyi nagyüzemi csemetekert. Nagy volt az elvárás: az erdészeteiket úgy kellett ellátni olcsó (belső elszámoló áras) csemetével, hogy a tevékenység mégis nyereséges legyen. Felnőtt a feladathoz. A maggyűjtés-kezelésben, a tápanyag-utánpótlásban, a csemetetermelés technológiájában (széles soros technológia), az értékesítésben rengeteg újítás, gyakorlatias megoldás született. Jó minőséggel, pontos, reklamációmentes szállítással sikerült stabil exportpiacot kialakítani – és így a nyereségelvárást teljesíteni. Bolyinak neve lett – s vele vezetőjének is.

Útöképes csemetekerti kollektívát alakított ki. A napi munka után is zokszó nélkül raktak kamiont, füstöltek hajnalban fagy ellen, de hajnalig táncoltak nőnapon, bevonnak főnöküket is. Sokat követelt, de küzdött dolgozóit anyagi/erkölcsi megbecsüléséért. Saját jövedelmét magán csemetekertjéből egészítette ki. Az a kert egyben elgondolásainak kísérleti terepe is volt. Ha ott valami bevált, mehetett a nagyüzemi termelésbe.

Tudását nem tartotta meg magának. A csemetekertet hazai és külföldi diákok, szakemberek iktatták be tanulmányútjukba, jogszálló csemetekertek vették át technológiáját. Pista örömmel, szorgalmasan adta át gyakorlatban érlelt ismereteit, reneszánsz emberként büszke is volt teljesítményére.

1978-ban, az OEE Vándorgyűléshez kapcsolódóan szervezte a legnagyobb erdészeti csemetekerti gépbemutatót. Nagy sikere volt. Nem szerette a papírmunkát, mégis ő írta a Csemetekert című kézikönyv fontosabb fejezeit. Újdonsága volt a növtér fontosságának kiemelése, fafajhoz rendelése. A gyakorlatban adta át a nála gyakornokoskodó fiának a tudását, majd a csemetekert vezetését is. 1990-ben, ereje teljében vonult nyugdíjba.

Többször volt Kiváló Dolgozó, megkapta a Munka Érdemrend bronz fokozatát. Nyugdíjas éveiben sem nyugodhatott. Az 1971-től induló szenvedélye – díszmadár/papagájtenyésztés – kibontakozhatott. („Papagájkáros” lett.) Mint mindent, amit szeretett, teljes odaadással csinálta. Páratlan eredményeket ért el. Olyan ritka, védett példányokat tudott szaporítani, mint Európában senki. Büszke is volt rá – a szárnyasokon nem megtollasodni akart.

Szerette az életet, szeretett adomázni. Ki-színezte történeteit – de egy színes embernél volt miből. Elment. 78 év alatt élt 100 évnyit. Fajsúlyos egyéniség volt, mély nyomot hagyott. Nyugodj békében.

Scholtz Péter

Zechner Géza
(1937-2013)

Zechner Géza kerületvezető erdész sokgyermekes erdészcsaládban született Kosdon. Az általános iskola elvégzése után tanulmányait a Soproni Erdészeti Technikumban folytatta, ahol 1954-ben szerzett oklevelet.

Az egyéves szakmai gyakorlatot a Zirci Erdőgazdaságnál töltötte. 1955-57 között a Mezőföldi Erdőgazdaság Királyszállási Erdészeti kerületvezető erdészként dolgozott.

1957 végén bevonult a 3 éves katonai szolgálatra a határőrséghez, melyet az ország különböző pontjain töltött le.

1960 márciusában a saját kérésére áthelyezték a Börzsönyi Állami Erdőgazdasághoz, ugyancsak kerületvezető erdész munkakörbe. A Verőcei MÁV rakodón kezdte a szolgálatot. Később a Váci Erdészethez került, a Monyóki kerületbe, ahol szolgálati lakást kapott. Innen évtizedek múlva, amikor megnagyobbodott kerülete már Kosdíg ért, a megüresedett szülői házba, Kosdra költözött.

Későn nősült. Házasságából gyermek nem született. Zechner Géza szakmailag jól képzett, kiemelkedő gyakorlati érzékű, nagyon intelligens ember volt. Kiváló szervező-képességét az egész kerület éves munkájának előkészítésében, akár csak egy munkanap megszervezésében egyaránt kamatoztatni tudta. Valamennyi szakterületen – a fahasználatban, az erdőművelésben és a vadászatban – járatos volt, a legkisebb részletek mélységéig. Emellett kiválóan tudta megválogatni beosztott munkatársait. Mivel köztisztletnek örvendett, szívesen dolgoztak vele, utasításait pontosan végrehajtották, jó erdőket neveltek.

Különösen jól sikerült munkái a száraz, félszáraz, sarj eredetű, dús aljnövényzettel borított véghasználati korú kocsánytalan tölgyesek, cseresek helyben termelt makkal történő felújításai. Ezeket úgy előkészítette, hogy a végvágás után szakmailag indokoltan, általában 2, ritkán 3 év múlva befejezté váltak, és 8-10 évvel a végvágás után teljesen záródott fiatalosok lettek. Ezáltal a vadkár sem vált tragikus méretűvé.

A Börzsönyi Erdőgazdaság jogutódjától, az Ipoly Erdő Rt.-től ment kerületvezető erdészként nyugdíjba 1997-ben. A szakmától nyugdíjazása után sem vált meg. Baráti körének segített a tanácsaival erdőbirtokosság megalakításában és működtetésében. 2013. február 23-án Kosdi otthonában érte a halál.

Erdész Úr! Mindnyájunkat váratlanul ért haláloz. Te vagy az első az évtizedekig együtt dolgozó, nagyjából egykorú csapatunkból, aki eltávozott. Emlékedet szeretettel őrizzük, amíg élünk!

Korbonski Bogdáné